

За Србе у Хрватској „Олуја“ није почела 1995. него још 1990. године са доласком Хрватске демократске заједнице и Фрање Туђмана на власт. Основни циљ те политике био је и остао да Срби буду сведени на статистички и политички занемарљиву чињеницу, што је био и основни разлог за почетак оружаног сукоба. Удружење Срба из Хрватске које ове године обележава две деценије од свог оснивања најоштрије је осудило етничко чишћење српског народа из Српске Крајине и осталих делова Хрватске, затирање српског народа и његових културних и духовних вредности, покрштавање, рушење црквених светиња, стамбених објеката, прогањање и систематско онемогућавање повратка.

Кабинет потпредседника владе др Јована Крkobабића израдио је докуменат Non-paper, кога је затим усвојила Влада Србије и са њим упознала више од 80 држава у Европи и свету. Циљ овог обраћања био је да се још једном међународној заједници скрене пажња на неправду која је учињена Србима у Хрватској. Сви закони које је после „Олује“ донео хрватски Сабор били су дискриминирајући и у функцији спречавања повратка и цементирања резултата политике етничког чишћења.

Посебно је тешко објаснити избеглим и прогнаним Србима из Хрватске зашто је у Народној скупштини Републике Србије селективним доношењем Резолуције о Сребреници дошло до срамног раздвајања жртава. Иако је позната чињеница да су баш Срби из Хрватске били највећа жртва ратова у току XX века поставља се питање – да ли су српске жртве мање вредне? Од суштинске је важности да се при осуди злочина не прави разлика по месту злочина или на основу вере и националности невиних жртава. Сви наши напори које улажемо годинама да се у Србији формира једна институција која би се бавила са истраживањем ратних злочина над Србима који су се десили на подручју претходне Југославије нису уродили плодом.

Помирење народа на западном Балкану је изузетно важно, али оно мора да буде засновано на научно утрђеној истини о свему што се дешавало у прошлости, како се сукоби никад више не би поновили. То би, свакако требало да доведе и до одустајања од пропагандног мита о домовинском рату у Хрватској, као и до тога да се „Олуја“ виши не слави као Дан победе и домовинске захвалности, јер је у њој, као и „Блеску“ и другим операцијама, етнички очишћен српски народ из крајева у којима је вековима живио. То недвосмислено показује и суђење које и сада траје пред Хашким трибуналом хрватским генералима Анти Готовини, Младену Маркачу и Ивану Чермаку за „удружењи злочиначки подухват“. Нажалост, ово је суђење избегао политички врх и друге

структуре које су у „Олуји“ учествовале, а кривица је пребачена на другу страну.

Удружење Срба из Хрватске стално указује домаћој и светској јавности да Хрватска свесно избегава да изврши своје преузете обавезе чиме некажњено крши одредбе међународног права, обавезе преузете из мултирателалних споразума као што је Споразум о сукцесији који су потписале све бивше чланице СФРЈ, билатералних споразума и одредаба националних прописа. Хрватска треба што пре да донесе Стратегију суочавања са прошлoшћу и међунационалног помирења, далеко оштрије да санкционише говор мржње, нетолеранцију и нескривену србофобију, спроводећи међународне стандарде заштите људских права и основних слобода.

На крају може се поставити питање: да ли ће ова лицемерна политика коју води Хрватска од стране међународне заједнице бити награђена њеним пријемом у чланство Европске уније? Сам пријем Хрватске у Европску унију била би награда за све неправде које је починила према својим држављанима српске националности, из чега би се могао извући закључак – да се злочин исплати! Постоје ли код нас и у свету прогресивне снаге које тој неправди могу стати на пут? Уколико до тога не дође, остаће посејано семе које у будућности може довести до нових неспоразума и сукоба.

(Аутор је генерални секретар Удружења Срба у Хрватској)